

Liběšický Poutníček

roč.21, č.29

17.7. 2022

17.7. Ne 16. neděle v mezidobí
Mše svatá v 10.00 v Liběšicích,
v 15.00 v Domoušicích, v 17.00 v Hřivicích

18.7. Po pondělí 16. týdne v mezidobí

19.7. Út úterý 16. týdne v mezidobí
Mše sv. v 10.00 v domově pro seniory v Žatci

20.7. St památka sv. Apolináře, biskupa a mučedníka

Adorační den za nová povolání a za rodiny

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství
v 17.00 pobožnost k Božímu Milosrdenství v kostele v Liběšicích

21.7. Čt památka sv. Vavřínce z Brindisi, kněze a učitele církve

22.7. Pá svátek sv. Marie Magdalény

d o r a c n í d e n a n o c n a š í f a r n o s t i

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství
v 17.00 pobožnost k Božímu Milosrdenství v kostele v Liběšicích

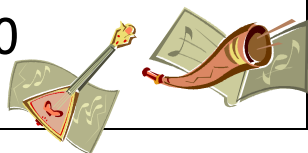
23.7. So svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy

24.7. Ne 17. neděle v mezidobí
Mše svatá v 10.00 v Liběšicích, v 15.00 v Domoušicích,
v 17.00 svatojakubská poutní mše sv. v Hřivicích

- I v letošním roce se můžete těšit na vystoupení souboru multiinstrumentalistů **Musica da Chiesa** na historické hudební nástroje, kteří k nám zavítají tentokrát v pátek 19.8. v Liběšicích od 18-ti hodin. Uslyšíme tradiční interprety otce Jaroslava Konečného a jeho kolegu Tomáše Najbrta.
- V neděli 24. července v 17.00 bude tradiční **poutní mše svatá** ke cti svatého Jakuba v kostele v Hřivicích. Další poutní mše svaté budou teprve upřesněny.

MUSICA DA CHIESA opět v Liběšicích
koncert historických hudebních nástrojů
pátek 19. srpna 2022 v 18.00

www.libesice.com

(dary pro farnost: 20 00 76 35 33 / 2010, variabilní symbol 999)

Poutníčkova

příloha

roč.21, č.29

Amoris Laetitia

Family

Year 2021 - 2022

- ❖ Požehnání pro všechny farniky, přátele naší farnosti
a dobrodince **denně** v 8:00, ve 12:00 a ve 20:00

Hledět na konečný cíl, ale kráčet tady a teď (Papež František, 10.7.2022)

Evangelium dnešní liturgie vypráví podobenství o milosrdném Samaritánovi (srov. Lk 10, 25-37), které všichni známe. Pozadí této scény tvoří cesta sestupující do Jericha, u níž leží člověk, do krve zbitý a okradený lupiči. Spatří jej kolenjdoucí kněz, ale nezastaví se, jde dál. Totéž učiní jeden levita, tedy muž určený ke chrámové bohoslužbě. „Ale jeden Samaritán“, praví evangelium, „šel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto“ (verš 33). Nezapomínejte na tento výraz: „Bylo mu ho líto“. Totéž Bůh cítí pokaždé, když v nás spatřuje nějaký problém, hřích, bídu. „Bylo mu ho líto“. Evangelista upřesňuje, že onen Samaritán byl na cestě, měl tedy své plány a mířil do nějakého dalekého cíle, přesto se však nevymlouvá a dává se vyprovokovat, vyburcovat tím, co se podél cesty děje. Zamysleme se: neučí nás Pán témuž jednání? Máme hledět do dálky, na konečný cíl, ale navzdory tomu věnovat velkou pozornost krokům, které je třeba učinit tady a teď, abychom k onomu cíli dospěli.

Je příznačné, že se prvním křesťanům říkalo „učedníci na Cestě, tedy poutníci“ (srov. Sk 9,3). Věřící člověk se totiž silně podobá Samaritánovi: stejně jako On je na cestě, je pocestným. Ví, že se nemůže považovat za člověka, který už došel do cíle, nýbrž chce se denně učit v následování Pána Ježíše, který řekl: „Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6). „Já jsem cesta“. Kristův učedník kráčí za svým Pánem, a tak se stává „učedníkem na Cestě“. Ubírá se za Pánem, který nevede usedlý život, ale je v ustavičném pohybu: na cestě potkává lidi, uzdravuje nemocné, navštěvuje vesnice a města. Toto činil Pán, byl neustále na cestě.

„Učedník na Cestě“, což jsme my, křesťané, tak zjišťuje, že se jeho způsob myšlení a jednání postupně mění a stále více se připodobňuje Mistrovu. Když putuje v Kristových stopách, stává se z něj pocestný a stejně jako Samaritán si osvojuje, jak *vidět a projevovat soucit*. „Vidí a je mu ho líto“. V prvé řadě *vidí*: otevírá oči, aby pojaly realitu, a neuzavírá se sobecky do svých myšlenkových kruhů. Kněz a levita sice vidí onoho nešťastníka, ale míjejí ho, stáčí zrak, jako by ho ani nezahledli. Evangelium nás vychovává k nazírání: každého z nás vede, aby správně pochopil realitu a den za dnem překonával předsudky a dogmatismy. Mnozí věřící se utíkají do dogmatismů, aby se chránili před realitou. Následování Ježíše nás dále učí *slitovnosti*, abychom si všímali druhých, především trpících a potřebných, a zasáhli jako Samaritán – nešli dál, ale zastavili se.

Při setkání s tímto evangelním podobenstvím se může stát, že obviňujeme druhé, ukazujeme na ně prstem a přirovnáváme je k onomu knězi či levitovi, kteří jdou dál a nezastaví se, anebo viníme sami sebe a vypočítáváme svá mnohá zanedbání ve vztahu k druhým. Chtěl bych však navrhnout jiný způsob cvičení, nikoli toto sebeobviňování. Jistě, máme uznat ony chvíle, kdy jsme byli lhotejší a ospravedlňovali jsme se, protože to byla chyba, ale nemůžeme v nich uvíznout. Prosme spíše Pána, aby nám dal vyjít z naší sobecké netečnosti a vyvedl nás na cestu. Prosme ho, abychom *viděli* ty, které na své pouti potkáváme, zejména trpící a potřebné, a *aby nám jich bylo líto*. Je to milost, o kterou máme prosit: „Pane, ať vidím, ať soucím, jako ty vidíš mne a máš soucit se mnou“. Tuto modlitbu vám dnes navrhuji: „Pane, ať vidím, ať soucím, jako ty vidíš mne a máš soucit se mnou“. Ať máme soucit s těmi, které na své pouti potkáváme, zejména trpící a potřebné, abychom k nim přistupovali a podle svých možností jim podali pomocnou ruku.

Mnohdy, když se setkám s nějakým křesťanem či křesťankou, kteří si přijdou promluvit o duchovních věcech, se jich ptám, jestli dávají almužnu. „Ano“, odpovídají. „Ale řekněte mi, dotýkáte se ruky toho člověka, kterému dáváte onu minci?“, ptám se. „Ne, ne, prostě ji tam hodím“. „A díváte se tomu člověku do očí?“. „Ne, to mě nenapadne“. Pokud dáváš almužnu, aniž by ses dotkl reality a pohlédl potřebnému člověku do očí, ona almužna je pro tebe, nikoli pro něj. Pomyslete na onen dotyk. Dotýkám se bíd? Včetně oné bíd, které poskytují pomoc? Dívám se do očí lidí, kteří trpí a kterým pomáhám? Zanechávám vám tuto myšlenku: vidět a soucítit.

Kéž nás Panna Maria, která nám ukazuje Cestu, tedy Ježíše, provází v tomto růstu. Ať nám napomáhá k tomu, abychom se stále více stávali učedníky na cestě.